

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 luty 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Napiórkowska – Kasa

Protokolant: Marta Pachulska

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2014 r. w Warszawie

sprawy z powództwa W. K.

przeciwko Urzędowi Miejskiemu w T.

o nagrodę jubileuszową

I. Oddała powództwo.

II. Zasądza od powódki W. K. na rzecz pozwanego Urzędu Miejskiego w T. kwotę 900 zł. (dziewięćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

W. K., działając poprzez profesjonalnego pełnomocnika, w dniu 28 lutego 2013 roku złożyła pozew przeciwko Gminie T. reprezentowanej przez Burmistrza Miasta T. Urząd Miasta T. wnosząc o zasądzenie kwoty 9 900,00 zł tytułem wypłaty nagrody jubileuszowej wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów postępowania w sprawie, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, iż była zatrudniona u pozwanego od 1 grudnia 1990 roku, początkowo na stanowisku podinspektora, a na następnie na stanowisku inspektora. Pismem z dnia 27 grudnia 2011 roku pozwany rozwiązał z powódką umowę o pracę z zachowaniem okresu wypowiedzenia, który upłynął z dniem 31 marca 2012 roku. Jako przyczyna wypowiedzenia została wskazana likwidacja stanowiska pracy w związku z reorganizacją urzędu. W dalszej kolejności powódka podniosła, iż od 7 grudnia 2008 roku przysługiwało jej świadczenie emerytalne, które było zawieszane z uwagi na jej zatrudnienie. Po zakończeniu pracy u pozwanej, tj. od 1 kwietnia 2012 roku przeszła ona na emeryturę. Po ustaniu zatrudnienia nie otrzymała przysługującego jej świadczenia w postaci nagrody jubileuszowej. Powódka uzasadniając zasadność swojego roszczenia powołała się na art. 38 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 21 listopada 2008 roku o pracownikach samorządowych oraz na § 8 ust 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 marca 2009 roku w sprawie wynagradzania pracowników samorządowych (pозew – k. 1 – 4).

Urząd Miejski w T. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew strona pozwana podniosła, iż stosunek pracy z powódką nie ustał w wyniku jej przejścia na emeryturę, lecz w wyniku likwidacji stanowiska pracy w związku z reorganizacją urzędu. Z uwagi na ustanie stosunku pracy, powódka wznowiła pobieranie świadczeń emerytalnych. Wskazano także, że powódka uzyskała prawo do emerytury w 2008 roku, zawieszono jedynie wypłatę świadczeń ze względu na zatrudnienie. Uzyskanie prawa do emerytury nie było zatem związane z rozwiązaniem umowy o pracę. W dalszej kolejności

podniesiono, iż w dniu rozwiązania stosunku pracy, powódce brakowało więcej niż 12 miesięcy do nabycia prawa do nagrody jubileuszowej, gdyż w okresie od 22 sierpnia 1987 roku do 21 sierpnia 1990 roku przebywała na urlopie bezpłatnym, który nie wlicza się do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze (odpowiedź na pozew – k. 22 – 24v.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W. K. zatrudniona była u pozwanego na podstawie umowy o pracę z dnia 1 grudnia 1990 roku zawartej na czas nieokreślony. Do dnia zwarcia umowy z pozwanym, legitymowała się stażem pracy wynoszącym 17 lat i 7 miesięcy pracując w następujących zakładach pracy:

- (...) – od 24 stycznia 1973 roku do 14 czerwca 1974 roku, łącznie 1 rok, 4 miesiące, 21 dni;

- (...) w T. – od 14 czerwca 1974 roku do 30 listopada 1990 roku, łącznie 16 lat, 5 miesięcy, 16 dni.

Powódka przebywała na urlopie wychowawczym od 22 sierpnia 1987 roku do 21 sierpnia 1990 roku – łącznie trzy lata i na urlopie bezpłatnym od 30 sierpnia 1990 roku do 30 listopada 1990 roku – łącznie 3 miesiące (umowa o pracę z dnia 1 grudnia 1990 roku – k. 3 część B a/o powódki; świadectwa pracy – część A a/o powódki; zeznania powódki – k. 66 – 67).

Pismem z dnia 27 grudnia 2011 roku pozwany rozwiązał z powódką umowę o pracę z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia. Jako przyczynę wypowiedzenia wskazano likwidację stanowiska pracy w związku z reorganizacją urzędu. Stosunek pracy łączący strony ustał w dniu 31 marca 2012 roku. Powódka pracowała u pozwanego 22 lata i 3 miesiące. Łączny staż pracy powódki, wraz ze wskazanymi wyżej okresami zatrudnienia u innych podmiotów, wyniósł 39 lat, 9 miesięcy i 7 dni (rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem z dnia 29 grudnia 2011 roku – k. 1 część C a/o powódki).

Miesięczne wynagrodzenie powódki, podczas świadczenia pracy u pozwanego, liczone jako średnie wynagrodzenie z ostatnich trzech miesięcy wynosiło 3 312,00 zł brutto, co nie było kwestionowane przez strony (protokół rozprawy z dnia 28 stycznia 2014 roku – k. 66 – 67).

Powódka od 7 grudnia 2008 roku miała przyznane świadczenie emerytalne, które było zawieszona z uwagi na zatrudnienie u pozwanego. Wznowienie wypłaty świadczenia nastąpiło od dnia 1 kwietnia 2012 roku (zaświadczenie z ZUS z dnia 16 maja 2012 roku – k. 12, 32; zeznania powódki – k. 66 – 67).

W okresie zatrudnienia u pozwanego W. K. co pięć lat miała wypłacaną nagrodę jubileuszową, ostatnią otrzymała w styczniu 2008 roku. Kolejną powinna dostać za 40 lat pracy. W dniu rozwiązania stosunku pracy brakowało jej mniej niż 12 miesięcy do uzyskania nagrody jubileuszowej ze wskazanego wyżej tytułu. Po ustaniu zatrudnienia nie poszukiwała ona innego zatrudnienia, a od razu zaczęła pobierać emeryturę (zeznania powódki – k. 66 – 67; przyznane nagrody jubileuszowe – część B a/o powódki).

Powyższy stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów z dokumentów, których autentyczność, jak też prawdziwość zawartych w nich oświadczeń nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania, co pozwoliło uznać je za rzetelny i w pełni wartościowy materiał dowodowy.

Sąd ustalając stan faktyczny oparł się również na zeznaniach powódki, gdyż były zgodne z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie.

Sąd oddalił wniosek strony pozwanej o przesłuchanie świadka T. J. zgłoszony na rozprawie przeprowadzonej w dniu 24 października 2013 roku. Zeznania wskazanego świadka na okoliczność iż powódka wyrażała chęć dalszego zatrudnienia u pozwanego, w ocenie Sądu nie były istotne dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo W. K. nie zasługiwało na uwzględnienie.

Kwestią jaką należało rozważyć w niniejszym postępowaniu, było ustalenie czy powódce przysługuje prawo do otrzymania nagrody jubileuszowej, pomimo ustania stosunku pracy przed wymaganym do uzyskania nagrody okresem 40 lat.

W pierwszej kolejności należy zaznaczyć, że obowiązek udowodnienia okresów zatrudnienia, a także okresów zaliczanych do stażu pracy, ciąży na osobie która z tego faktu czerpie korzyść – w tym przypadku na powódce zatrudnionej dotychczas jako pracownik samorządowy. Powódka udokumentowała – co wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie – swój dotychczasowy staż pracy w łącznym wymiarze 39 lat, 9 miesięcy i 7 dni. Strona pozwana kwestionowała wskazany przez powódkę staż pracy twierdząc, iż przebywała ona przez okres trzech lat na urlopie bezpłatnym. Takie twierdzenia strony pozwanej należy uznać za bezzasadne, gdyż z załączonych do akt osobowych powódki dokumentów jasno wynika, iż przebywała ona przez okres trzech lat na urlopie wychowawczym, a nie bezpłatnym. Z urlopu bezpłatnego korzystała jedynie przez okres trzech miesięcy.

Zgodnie z art. 38 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 21 listopada 2008 roku o pracownikach samorządowych (Dz.U z 2008r. nr 223 poz. 1458), nagroda jubileuszowa przysługuje po 40 latach pracy w wysokości 300% wynagrodzenia miesięcznego. uregulowania zawarte w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 18 marca 2009 r. w sprawie wynagradzania pracowników samorządowych (Dz. U. z dnia 27 marca 2009 r.) precyzyjnie określają warunki, w których pracownikowi samorządowemu przysługuje prawo do wypłaty nagrody jubileuszowej. Zgodnie z § 8. ust. 1 rozporządzenia pracownik samorządowy nabywa prawo do nagrody jubileuszowej w dniu upływu okresu uprawniającego do tej nagrody albo w dniu wejścia w życie przepisów wprowadzających nagrody jubileuszowe. Zatem istnieją dwie przesłanki, od spełnienia których łącznie zależy to, czy pracownik otrzyma nagrodę jubileuszową. Po pierwsze musi posiadać status pracownika samorządowego, a po drugie w dacie istnienia stosunku pracy musi upłynąć okres uprawniający do nagrody jubileuszowej.

Paragraf 8 ust. 8 wskazanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów stanowi, iż w razie ustania stosunku pracy w związku z przejściem na rentę z tytułu niezdolności do pracy lub emeryturę pracownikowi samorządowemu, któremu do nabycia prawa do nagrody jubileuszowej brakuje mniej niż 12 miesięcy, licząc od dnia rozwiązania stosunku pracy, nagrodę tę wypłaca się w dniu rozwiązania stosunku pracy. W przedmiotowej sprawie powódka udokumentowała swój dotychczasowy staż pracy w łącznym wymiarze 39 lat, 9 miesięcy i 7 dni, zatem w dniu rozwiązania stosunku pracy brakowało jej mniej niż 12 miesięcy do nabycia prawa do nagrody jubileuszowej.

W następnej kolejności należy odnieść się do przyczyny ustania stosunku pracy łączącego strony.

Jak wynika ze zgromadzonego w niniejszym postępowaniu materiału dowodowego, stosunek pracy z powódką ustał w wyniku rozwiązania umowy o pracę z zachowaniem okresu wypowiedzenia, gdzie jako przyczynę wskazano likwidację stanowiska pracy spowodowaną reorganizacją urzędu. Powódka prawo do emerytury nabyła już w grudniu 2008 roku.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 lutego 2010 roku, II PK 214/09 (LEX nr 591658) uznał, iż że dla nabycia prawa do nagrody jubileuszowej na podstawie wskazanej wyżej regulacji, między ustaniem stosunku pracy, a uzyskaniem emerytury lub renty musi występować związek przyczynowy w chwili rozwiązania tego stosunku.

Na kanwie prawa do odprawy emerytalnej w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, iż związek pomiędzy rozwiązaniem stosunku pracy, a przejściem na emeryturę może mieć charakter czasowy, przyczynowy, a także funkcjonalny (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 1993 r., sygn. akt I PRN 111/93). Między prawem do odprawy emerytalnej, a unormowaniem prawa do nagrody jubileuszowej występują jednak pewne różnice celów regulacji, na co wskazał Sąd Najwyższy w przywołanym wyżej wyroku - II PK 214/09. Nagroda jubileuszowa nie ma na celu uposażenia pracownika wobec odejścia na emeryturę. W związku z tym Sąd Najwyższy opowiada się w tym przypadku za przyczynowym charakterem związku między rozwiązaniem stosunku pracy a nabyciem prawa do emerytury. Taka wykładnia omawianej regulacji została dodatkowo potwierdzona przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z

dnia 12 grudnia 2011 roku, I PZP 1/11 (LEX nr 1133645), w którym uznano iż pracownikowi samorządowemu nie przysługuje prawo do nagrody jubileuszowej, jeżeli przed podjęciem zatrudnienia miał przyznane prawo do wcześniejszej emerytury, którą zawiesił w związku z tym zatrudnieniem, choćby po ustaniu zatrudnienia rozpoczął pobieranie świadczenia emerytalnego z tytułu osiągnięcia normalnego wieku emerytalnego.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy, należy stwierdzić iż powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie. Powódka prawo do emerytury uzyskała już 2008 roku, które na czas zatrudnienia u pozwanego zostało zawieszona. Stosunek pracy pomiędzy stronami ustał zaś w wyniku rozwiązania umowy o pracę z zachowaniem okresu wypowiedzenia. Nie można zatem uznać, iż zakończenie stosunku pracy z powódką nastąpiło w związku z jej przejściem na emeryturę, gdyż takie prawo uzyskała ona już dużo wcześniej. Kontynuując nie sposób jest stwierdzić, że pomiędzy ustaniem stosunku pracy a uzyskaniem prawa do emerytury występował związek przyczynowy w chwili rozwiązania umowy. W oparciu o dołączone do sprawy dokumenty, Sąd nie miał żadnych wątpliwości co do przyczyn ustania stosunku pracy pomiędzy stronami, uznając iż doszło do niego w wyniku rozwiązania umowy o pracę z zachowaniem okresu wypowiedzenia, a nie z uwagi na uzyskanie przez powódkę prawa do emerytury.

Sąd orzekając o kosztach postępowania miał na względzie art. 98 k.p.c. Ponadto, odnośnie kosztów zastępstwa procesowego pozwanej, Sąd orzekł mając na uwadze regulację zawartą w § 6 pkt 4 i w § 11 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity - Dz. U. z 2013 roku, poz. 490).

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji wyroku.